



Thomas vil for alltid ha et minne fra Polynesia.

Sinfat og drømmen som brast



— THOMAS —

Stort sett traff vi bare hyggelige og sympatiske S personer på vår ferd jorden rundt. Sinfat og han vi trodde var kameraten hans, virket også som verdens hyggeligste fyrer der de sto på brygga på Katiu og ønsket oss velkommen til øya. Vi hadde med oss en pen tunfiskfangst, og de inviterte oss hjem til seg for å innta herremåltidet. Vi fant raskt tonen med chilensk vin og «poisson cru» laget på den kinesisk-polynesiske måten. Gutta var perledykkere fra Tahiti og kunne sørgmodig fortelle oss at flytransporten hjem var to uker forsinket. Hvis vi kunne seile dem til Tahiti skulle vi få 1000 dollar, noe jeg med mannskapets slunkneste reisekasse umiddelbart stemte for. Sinfat forklarte dette med at det kostet hans arbeidsgiver mye mer om han ble sittende uvirksom på Katiu i et par uker.

Etter å ha sett ham fridykke 30 meter rett ned for å harpunere fisk, fant vi ikke noen grunn til å betvile hans prestasjoner og ord. Visst gikk vi glipp av et par øyer vi skulle ha tatt en titt på, men vi likte gutta og vi trengte pengene. Vel framme på Tahiti en lørdag kveld fortalte han at vi skulle få pengene på mandag morgen når kontoret han jobbet for åpnet. Denne forsinkelsen gjorde han godt igjen ved å komme med en kasse øl, spandere middag og vise oss rundt i Papeete «by night». Søndag kom han i bilen sin, tok med på en rundtur på øya og fortalte oss alt som var



Polyneserne lever et stille og harmonisk liv, der de voksne har nok av tid til å være sammen med barna.

verdt å vite om stedet. Når han så i tillegg fortalte oss at han hadde pratet med sjefen sin om at vi kunne få jobb som transportbåt og «altnuligmenn» for firmaet trodde vi at vi hadde funnet «vår mann» i Stillehavet. Jeg så for meg at min nært forestående hjemreise kunne utsettes et års tid på det beløpet vi kom til å tjene de tre månedene det var snakk om. Alt var så perfekt at vi faktisk hadde en skikkelig krangel ombord på grunn av tidsskjemaet og forestående besøk hjemmefra. Vi var kanskje litt naive, men vi hadde ingen grunn til ikke å tro på ham. Hvorfor skulle han lyve? Mandag var imidlertid Sinfat som sunket i jorda, og vi sto igjen med skjegget i postkassa, og lurte på hvor det egentlig hadde gått galt. Kameraten var like forvirret som oss. Det viste seg at han bare hadde kjent mannen noen dager lenger enn oss og hadde fått servert den samme historien. Pengene som Sinfat hadde øst om seg med i løpet av helgen hadde han lånt av ham, og «arbeidsgiveren hadde bare en vag formening om hvem han var. Min drøm om å tjene penger som perledykker og være ute et års tid til forsvant sammen med Sinfat. Vi satte kursen mot Moorea fremdeles like fattige, men en erfaring rikere.

Så satt jeg der med valgets kvaler og 100 dollar i hånden. Det var det som var igjen av reisekassen, og det kunne holde meg gående en måned til. Det ville likevel ikke blitt noen spennende måned. Armen min var full av stafylokokker, noe som medførte forbud mot å være i vann, fysisk aktivitet og alkohol. Da sier det seg selv at livet på en stillehavssøy blir ganske kjedelig, og vi hadde allerede omdøpt øya vi var på



Med tre gitarer og en bølge gjær.



Kokospalmen er Stillehavets «potet». Den gir mat, drikke «gjær» og ly for vær og vind.

fra Bora-Bora til Boring-Boring. Allikevel var tanken på å mønstre av og dra hjem lite forlokkende. Jeg hadde det perfekt ute i den store verden sammen med Peder og Johan i Sorgenfri.

Etter gravøl og Sorgenfris spesial luksusutgave av en potetmiddag bar det opp landgangen på det skipet som skulle bringe meg tilbake til Tahiti og flyet hjem. Det var en vond følelse å forlate Johan, Peder og Sorgenfri etter to års fellesskap. Jeg kan love at man kommer svært nært på hverandre når man lever så tett i så lang tid, og det kom noen tårer der og da.